

zdaј to moderno, se gotovo prej ali slej izkaže za jalov posel. Prepričan sem, da ni namen umetnosti, razvozlavati uganke, in da nobenemu umetniku ni cilj, brati samega sebe. Če že govorimo o krizi v poeziji, bi pomenilo krizo kvečjemu to zadnje, še večjo krizo pa, če bi pesniki molčali. A dokler v poezijo verujejo in pišejo, dokler v literarno areno prihajajo vedno nova in nova mlajša imena, se zanjo ni treba bati.

Ivan Minatti

NEKAJ BESED O POEZIJI MLADIH

Zamisel ankete Radia Ljubljana je lepa, toda nanjo ni lahko odgovoriti, in to iz dveh razlogov. Prvič je vprašanje precej široko zastavljeno in nanj ni mogoče tako široko odgovarjati. Drugi razlog, ki mi otežkoča odgovor, pa je podoben pri vseh anketah: izjave so slej ko prej plod razumskih zaključkov, ki jih konkretno literarno delo kaj rado ovrže. S tem pridržkom odgovarjam tudi v tej anketi.

Najprej nekaj besed o slovenski poeziji. O nji je mogoče zadnje čase slišati vse mogoče glasove, ki si prav tako nasprotujejo, kakor ta poezija sama. Če pomislim v prvi vrsti na liriko mlajšega rodu, moram ugotoviti, da ji eni očitajo hudo in nepopoljšljivo konservativnost, z druge strani pa letijo nanjo očitki nepremišljenega modernizma. In resnica? Najti resnico v živem literarnem snovanju, kjer se križajo hotenja raznih rodov in raznih smeri, nikakor ni tako preprosto, kakor si zamišljajo nekateri recenzenti, zaskrbljeni nad usodo mladega rodu. Vsakdo odgovarja v književnosti predvsem zase, toda mislim, da lahko brez prehudih očitkov s strani prizadetih povem nekaj besed o mladi generaciji oziroma njenem pesniškem delu. Prvič: menim, da najboljši del mlade poezije ni niti v vsebinski niti v oblikovni krizi. Drugič: rezultati, ki jih je doslej pokazala mlada generacija, so na dostojni ravni, čeprav še niso dosegli svojega zenita. Tretjič: najbolj konservativni in najbolj modernistični del te generacije bosta prispevala svoj tvorni delež k razvoju slovenske poezije v našem času vsaj v enaki meri in na nič manj evropski višini, kakor so to storile prejšnje generacije. Moje gledanje na bodočnost slovenske poezije je torej vseskozi optimistično. Ta optimizem ne temelji na frazah, ampak na trdem delu, ki se mu mlada generacija ni nikoli odrekla.

Za zaključek samo še kratko besedo o bodočnosti poezije nasploh. Mnogo jadikovanj o tem kroži zadnje čase tako pri nas kot po svetu. Ali je doba poezije resda minila? Če vprašate o tem pesnika, vam bo v odgovor pribil svoj odločni: ne. Kdor sam piše, mora verjeti v poezijo in mora verjeti tudi v množice podobnih, ki poezije sicer ne pišejo, a je zato niso zavrgli. In teh tudi dandanes ni tako malo. S to tolažljivo mislijo naj zaključim.

Kajetan Kovič